

[Martin Nielsen.]

klares. Om det saa er Neutralitet, ja, det afhænger vist nok i nogen Grad af Øjnene, man ser paa det med, og det politiske Maal, man forfølger. For mig at se ser det saadant ud, at Dele af dansk Presse er neutrale i den Forstand, at man er neutral, hvor det er tvingende nødvendigt, og unneutral, hvor der ingen Fare er paa Færde. Jeg kan godt forstaa, at for den socialdemokratiske Presse, som i 22 Aar har ment at kunne tillade sig ethvert Angreb, enhver Løgn, enhver Gemenhed mod Sovjetunionen, er det noget nyt, noget ubehageligt, at man nu ogsaa skal vise Neutralitet til den Side. At noget saadant gør ondt, det kan jeg godt forstaa, men saa har man heller ikke Ret til at stemple mit Parti og „Arbejderbladet“ som værende uneutrale, og man har endnu mindre Ret til af indenrigspolitiske Grunde at kaste sig over os, fordi vi i Overensstemmelse med Udenrigsministeriets Ønsker og Henstillinger har taget visse Hensyn.

Efter disse Bemærkninger ønsker jeg endnu at sige et Par Ord. Vi har fra „Arbejderbladet“s Side erklæret os villige til at underkaste os Udenrigsministeriets Henstillinger, og vi har gjort det, men vi har ikke et Øjeblik drømt om at give Afkald paa vor politiske Mening om indre og ydre Forhold. Vi har heller ikke afgivet nogen Erklæring om, at vi ikke vilde have nogen Mening om dansk Udenrigspolitik og give Udtryk for denne vor Mening. Dette kan givetvis heller ikke være Hensigten med den Føling, som Udenrigsministeriet holder med danske Presseforhold: Meningen, maa være, at Pressen ikke af Vanvare eller som „B. T.“ af ond Vilje gør noget, der kan skade Landets almindelige Neutralitetspolitik. Vi har givet Udtryk for vor Mening om ydre Forhold og forbeholder os stadig Retten til at gøre det. Vi har givet Udtryk for vor Mening om dansk Udenrigspolitik og vil fortsat gøre det.

Og saa bebrejder man os da vor Stilling til Finland. Over for denne urimelige og urigtige Kampagne imod os har vi spurgt og har ikke faaet Svar: Hvad er det, der har ændret sig i dansk Udenrigspolitik, siden den højtærede Statsminister i Lund erklærede, at Danmark vil ikke være Nordens Lænkehund mod Syd, vi frabeder os jeres paatrængende Bekymringer, nordisk Samarbejde er en Illusion o. s. v. Vi har spurgt og spørger stadig: Hvad er det, der har ændret sig i dansk Udenrigspolitik, som gør, at Danmark nu nok vil være Lænkehund mod Nordøst, og at man

nu anser et nordisk Samarbejde mod Nordøst og Øst for muligt, medens man ikke tidligere ansaa et Samarbejde til Forsvar for Nordens Sydgrænse, da der virkelig var Fare paa Færde, som muligt, ja, mente, det var en Utilbørighed, en Utopi? Dette har vi spurgt om, og paa dette har vi ikke faaet noget Svar. Det vilde, synes jeg, have været mere anstændigt, om man sagligt og nøgternt fra ansvarlig Side og helst fra den højtærede Udenrigsministers Side havde svaret os paa disse berettigede Spørgsmaal i Stedet for paa en usaglig Maade at kaste sig over os og beskyldte os for at være uneutrale. Vi ønsker, at vort Land maa bevare sin Neutralitet, vi agter at bekæmpe alle Foranstaltninger og Handlinger, som truer denne Neutralitet, men hverken vi eller Arbejderklassen har nogen Sinds lovet Neutralitet over for Krigen. Vi har derimod erklæret Krig mod Krigen, og dette Standpunkt kan hverken Trusler eller andre Forholdsregler faa os til at fravige.

Juul: Jeg vil gerne takke den højtærede Undervisningsminister, fordi han saa indgaaende har beskæftiget sig med de Tanker, jeg har fremført under Finanslovedebatten.

Jeg tænker ikke, det er meget forkert at tage dette som Udtryk for, at Ministeren er klar over, at de Tanker, jeg har fremført, rører sig i store Dele af den skoleinteresserede Befolkning.

Jeg vil ogsaa takke Ministeren for Tilsgagnet om øget Støtte til Privatskolen og for de anerkendende Ord, som Ministeren i øvrigt lod blive Privatskolen til Del. Deri ligger ogsaa en Erkendelse af, at det ikke er forkert med Forældrenes udstrakte Indflydelse paa Skolevæsenet.

Derimod kan jeg ikke være enig med Ministeren i forskellige andre af ham fremsatte Udtalelser.

Ministeren mente ikke, at Skoleloven opfordrer til Centralisering, og pegede i den Forbindelse paa Tilskudsbestemmelserne. Jeg mener nu, at f. Eks. en Udbygning af tre bestaaende Skoler i en Kommune, saaledes at Skolelovens Krav opfyldes, altid vil blive dyrere end en Samling til een Skole, selv om Kommunens Tilskud fra Staten i første Tilfælde er større end i sidste. Det viser sig da ogsaa af Arkitekternes Overslag, hver Gang dette Spørgsmaal er fremme, at Centralskolen i Regelen er den billigste Form. Dette er en direkte Opfordring til dem, der har Ansvaret for Kommunens Økonomi, til at foretrække Centralskolen. Ministeriet